

Мой край

Грудзі поўніць гонар, радасць хвалі:
Прада мною родны, мілы край.
Не заманяць казкай былі-далі,
Як не скажаш здраднага «бывай».
Да цябе ў любові вырасталі,
Песціў нас, да волі гартаваў
Край, дзе мары плёнам акрыялі,
Дзе надзеям нашым паспрыяў.
Любы край, цябе не спішуць у Лету,
Тваю шчодрасць славяць землякі,
Існа дбаюць, шчыра ўносяць лепту,
Каб ты стаў адзіным на вякі.

Першы гром

Пярун у гневе кідае маланкі,
Паўсюль разносіць рэха
моцны гром.
Жыва прыкмета
ў клопаце сялянскім:
«На дрэвы голыя —
не да ўраджая ён!»
Былі б яны ў вопратцы зялёнай,
Тады б і слаў грымоты на зямлю.
Касяк дажджу прагнаў бы
скрозь па гонях,
Каб наталіць зляжалую раллю.
— Ды дай жа, Божа,
будзем з ураджаем!
І літасці, дабра будзем чакаць.
— Прыкмета што ж?
— Хай ліха нас мінае,
Нябёсам, пэўна,
лепш за нас відаць!